

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Q. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2021, č. j. 17 A 105/2020 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2020, č. j. KRPK-95061-44/ČJ-2019-190027, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím na základě odvolání žalobce shora uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila tak, že část ve výroku ve znění „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.*“ se mění a nově zní „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup*

na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“ Ve zbylé části žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že správní orgán prvního stupně nezjistil skutečný stav věci a rozhodné skutečnosti zjišťoval toliko v neprospěch žalobce. Proto ani přezkoumatelným způsobem neposoudil zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Posouzení přiměřenosti bylo správním orgánem provedeno přinejmenším nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky. Správní orgán sice zjistil, že žalobce na území České republiky žije dlouhodobě ve společné domácnosti se svou družkou a nezletilou dcerou, avšak již nezjišťoval hloubku, pevnost a intenzitu těchto vazeb. Správní orgány se nezabývaly finanční situací rodiny.

[4] Žalovaná se nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce brojícími proti nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce poukázal na rozsudky NSS č.j. 1 As 38/2007 - 80 a č.j. 1 As 39/2007 - 72 a upozornil, že na území České republiky žije již od roku 1999 a se svou družkou a nezletilou dcerou sdílí společnou domácnost, osobně pečuje o nezletilou dceru, která si na žalobce vytvořila pevné citové pouto, a opakované odloučení od otce by mělo fatální dopad na její psychický stav. Nucené vycestování žalobce by tak představovalo zcela nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale především jeho nezletilé dcery. Žalobce odkázal na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a zmínil zprávu Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), ve které bylo konstatováno, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života nezletilé dcery. Správní vyhoštění je nepřiměřené i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů, neboť žalobce na území České republiky pobýval pouze 5 dnů bez pobytového oprávnění. S ohledem na snahu si zde legalizovat pobyt a zajistit do budoucna bezproblémové fungování rodiny by správní vyhoštění bylo rovněž v rozporu s § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců. K poměření výše uvedených zájmů se zájmem veřejným vůbec nedošlo, či snad jen povrchním ryze formalistickým způsobem. Délku správního vyhoštění označil žalobce za zcela nepřiměřenou okolnostem případu. Správní orgány navíc neodůvodnily, co je vedlo k uložení vyhoštění na 1 rok.

[5] Krajský soud v Plzni nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že správní orgán v průběhu řízení shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí a skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Správní orgány vazby žalobce k družce a dítěti nezpochybnily. Pokud však žalobce nerespektoval zákony ČR a bylo mu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu, pak je nutno konstatovat, že svým jednáním sám ohrozil svůj rodinný a soukromý život. Ohledně posouzení přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života se krajský soud ztotožnil s názorem správních orgánů. Délku uložení správního vyhoštění neshledal krajský soud nepřiměřenou a poukázal v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, v němž soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů plyne, že reflektovaly § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce může být nespokojen nanejvýše s tím, jakou závažnost jednotlivým rozhodným okolnostem správní orgány v porovnání se zájmem státu na dodržování právních předpisů přičly, nemůže však úspěšně tvrdit, že by některé skutečnosti ohledně jeho rodinného života nebyly vůbec zohledněny. Stanovisko OSPOD má v daném případě doplňující charakter a nevyvrací vyhodnocení přiměřenosti přijatého opatření.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž v první řadě namítl, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nechal v potaz důsledky nuceného vycestování stěžovatele, kdy jeho družka bude nucena sama vykonávat výdělečnou činnost a zároveň zajišťovat chod domácnosti a péči o nezletilou dceru, a opomenul námitku, že se správní orgány nezabývaly finanční situací rodiny. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, jehož závěry lze aplikovat na případ stěžovatele. Krajský soud opomenul také námitku týkající se obtíží rodinných příslušníků spojených s návštěvou stěžovatele ve Vietnamu. Nucené vycestování stěžovatele by znamenalo trvalé odloučení stěžovatele od jeho nezletilé dcery a družky a vzhledem k jejich finančním možnostem, vzdělání dcery i výdělečné činnosti družky je případné shledání rodiny fakticky nerealizovatelné. Trvalé odloučení stěžovatele od nezletilé dcery by nevyhnutelně mělo zásadní negativní dopad do její psychiky, což bylo potvrzeno ve zprávě OSPOD.

[7] Nadto v souladu s dikcí zákona o pobytu cizinců a relevantní judikaturou správních soudů vycházející z evropského práva musí správní orgány zohlednit nejen rodinný život stěžovatele na území České republiky, ale taktéž kupříkladu délku, byť nelegálního pobytu na území, jeho integraci do majoritní společnosti a naopak se vypořádat s otázkou, zda má či nemá stěžovatel v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné základy. V tomto směru však rozhodnutí žalované neobsahuje objektivní hodnocení a je tak nepřezkoumatelné.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud se ztotožnil s úvahou správních orgánů a nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života nejen stěžovatele, ale taktéž jeho rodinných příslušníků (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Délku správního vyhoštění v délce 1 roku označil stěžovatel za excesivní vzhledem k okolnostem daného případu, zejména s ohledem na rodinné vazby stěžovatele a jeho procesní aktivitu při snaze legalizovat svůj pobyt. Úvahu o zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele provedl krajský soud velmi omezeně, a nenaplnil tak požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel na území České republiky žije již od roku 1999, tedy přes 20 let, je mu již 52 let, a prožil zde tedy převážnou část svého produktivního života. Za tak dlouhou dobu svého pobytu v České republice integroval a vytvořil si zde hluboké sociální, ekonomické a především rodinné vazby. Se svou družkou a nezletilou dcerou sdílí společnou domácnost, osobně o nezletilou dceru pečuje a ta je na něm v mnoha ohledech závislá. Stěžovatel odkázal na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Nucené vycestování stěžovatele by tak představovalo zcela nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života nejen stěžovatele, ale především jeho nezletilé dcery.

[9] Nesprávný je závěr krajského soudu, že stanovisko OSPOD má pouze doplňující charakter. Správní orgány nedostatečně reflektovaly zprávu OSPOD, ve které bylo jednoznačně konstatováno, že rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele by bylo zcela nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života nezletilé dcery. Tentýž závěr vyplynul i z výsledku družky, nicméně správní orgány těmito jednotným důkazům přikládají naprosto marginální význam a krajský soud tento postup následně aproboval, což je v rozporu s rozsudky NSS č. j. 5 Azs 383/2019 - 40 a č. j. 5 Azs 404/2019 - 28. V rozhodovací činnosti NSS v návaznosti na vývoj judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze pozorovat jednoznačný trend, který do popředí staví zájem nezletilého dítěte a deklaruje, že v případě nezletilého dítěte musí být postaveno najisto, že rozhodnutí dopad do jeho života mít nebude, popř. bude řádně

odůvodněno, proč takový zásah do života nezletilého dítěte splňuje podmínku nezbytnosti. V posuzované věci však bylo postupováno v rozporu s těmito pravidly.

[10] Rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela nepřiměřené okolnostem případu a v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i s judikaturou NSS (rozsudky sp. zn. 1 Azs 174/2014 a sp. zn. 3 Azs 240/2014). Správní vyhoštění znamená naprosto nepřiměřený zásah do života stěžovatele a jeho rodiny i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů, kdy stěžovatel na území České republiky nelegálně pobýval pouhých 5 dnů.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a vyjádřila souhlas se závěry krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalované, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[15] Podle § 174a odst. 1 téhož zákona, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jebož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[16] Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Dle čl. 9 odst. 1 téže úmluvy státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.*

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud se touto námitkou zabýval v bodě 16 napadeného rozsudku, kde mimo jiné popsal způsob, jakým správní orgány zjišťovaly skutkový stav, a konstatoval, že v průběhu řízení shromáždily dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Krajský soud se tedy s uvedenou námitkou stěžovatele vypořádal, byť tak učinil poměrně stručně.

pokračování

[18] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nevzal v potaz dopady nuceného vycestování stěžovatele, kdy jeho družka bude nucena sama vykonávat výdělečnou činnost a zároveň zajišťovat chod domácnosti a péči o nezletilou dceru. Namítal rovněž, že krajský soud opomenul, že se správní orgány nezabývaly finanční situací rodiny a obtížemi (zejm. časovými a finančními) spojenými s návštěvou rodinných příslušníků stěžovatele ve Vietnamu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud k těmto námitkám výslovně nevyjádřil, což však nemá za následek nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku, neboť krajský soud zdůvodnil, proč se při posouzení přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života ztotožnil se závěry správních orgánů, které tyto skutečnosti reflektovaly, existenci rodinných vztahů zjistily a učinily ji součástí úvah o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016 - 59, vyslovil, že „*rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13).*“ Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[19] Stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované spočívající v tom, že neobsahuje objektivní hodnocení délky pobytu stěžovatele na území, jeho integraci do majoritní společnosti a zázemí v zemi původu. Nejvyšší správní soud neshledal, neboť žalovaná se těmito skutečnostmi zabývala. V napadeném rozhodnutí mimo jiné konstatovala, že stěžovatel pobývá na území České republiky od roku 1998, což není krátký životní úsek. Vietnam od té doby navštívil celkem 3x. Žalovaná poukázala na trestnou činnost stěžovatele, který byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 2 T 123/2014, uznán vinným, že neoprávněně prodal jinému a pro jiného přechovával psychotropní látku a spáchal takový čin ve značném rozsahu, čímž spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 283 odst. 2 téhož zákona k trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Dále se zabývala jeho rodinnou situací. Zmínila, že ovládá rodný jazyk, na území Vietnamu má rodiče a dvě sestry a poukázala na jeho zdravotní stav, kdy žádnou nemocí netrpí, je schopen pracovat, a je tedy schopen se o sebe postarat. Uvedla rovněž, že z vyjádření stěžovatele v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by si vytvořil na území České republiky nějaké významné a rozhodující kulturní, sociální a ekonomické vazby.

[20] Z rozhodnutí žalované je zřejmé, že si byla vědoma toho, že správní vyhoštění představuje intenzivní zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, a proto posuzovala proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele posoudila podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž se řádně vypořádala s veškerými kritérii přiměřenosti správního vyhoštění uvedenými

v naposledy uvedeném ustanovení zákona o pobytu cizinců. Přiměřeností správního vyhoštění stěžovatele se zabýval rovněž správní orgán prvního stupně. Rozhodnutí žalované tak odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutné vycházet především z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahujícím se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Podle této judikatury se v případě správního vyhoštění na základě principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10), přičemž je třeba zohlednit několik kritérií, která se posuzují ve vzájemné souvislosti, a poměřují se zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, a ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41). Zároveň je třeba uvést, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94

[21] V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že přiměřenost správního vyhoštění byla zkoumána v rámci uvedeném ve stěžovatelem zmíněném rozsudku NSS č. j. 6 Azs 96/2015 - 30 a krajský soud nepochybil, pokud se k přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele vyjádřil stručně a přisvojil si závěry správních orgánů. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 As 106/2016 - 84, „není porušením zákona, pokud se soud ztotožní se závěry žalovaného, jestliže uvede, z jakých skutečností při posuzování správnosti jeho závěrů vycházel, které důkazy za tímto účelem provedl a hodnotil, jaké skutkové a právní úvahy jej vedly k závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného a přitom se vypořádá s veškerými řádně a včas uplatněnými žalobními námitkami.“

[22] Nejvyšší správní soud zde uvádí, že stěžovatel zlehčuje důvody, které vedly správní orgány k jeho vyhoštění. Bylo to kriminální jednání stěžovatele, které vedlo ke zrušení povolení k trvalému pobytu, kterým předtím disponoval, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12. 3. 2016, č. j. OAM-5-6/ZR-2016. Poté, co byl stěžovatel propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, svůj pobyt na území nelegalizoval a pobýval nadále bez potřebného oprávnění. Následně rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 10. 2019, č. j. KRPK-40543-87/ČJ-2018-190027, bylo stěžovateli uloženo dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, aby opustil území ČR do 50 dnů od doručení rozhodnutí. Teprve poté, co stěžovatel nerespektoval uvedené mírnější prostředky, kterými se správní orgány snažily řešit jeho nelegální pobyt na území ČR, přistoupily k vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí o správním vyhoštění.

[23] Nejvyšší správní soud si je vědom stěžovatelem zmiňovaných důsledků správního vyhoštění a má pochopení pro to, že je stěžovatel vnímá intenzivně s ohledem na jím zmiňovanou rodinnou situaci a délku svého pobytu na území České republiky. Z hlediska kritéria závažnosti protiprávního jednání stěžovatele však výrazně v jeho neprospěch hovoří, že se dopustil výše uvedeného zločinu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále upozorňuje na bod 17 rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, v němž vyslovil, že „samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat

pokračování

cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“

[24] Ke stěžovatelem zmíněné zprávě OSPOD zdejší soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že má toliko podpůrný charakter, neboť OSPOD na rozdíl od žalované není správním orgánem, v jehož pravomoci je posouzení přiměřenosti správního vyhoštění z hlediska kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované je ostatně zřejmé, že ke zprávě OSPOD přihlédla, avšak na základě vlastní argumentace shledala, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[25] Poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehlavý, neboť v tomto rozsudku se jednalo o případ, kdy stěžovatel zajišťoval péči o ročního syna, aby se jeho manželka mohla nadále věnovat podnikání. Posuzovaná věc je však v tomto ohledu skutkově odlišná, jelikož rodinu stěžovatele tvoří družka a dcera narozená 31. 3. 2004, které tak je nyní již více než 17 let, a lze tudíž předpokládat, že je již do značné míry samostatná a nevyžaduje tak intenzivní péči jako jednorochní dítě. Dále lze s ohledem na uvedený věk dcery předpokládat, že by měla být schopna se vypořádat s odloučením od otce (stěžovatele) lépe než děti mladšího školního věku, či ještě mladší, o něž se jednalo ve věcech, které zmiňuje stěžovatel v kasační stížnosti: ve věci sp. zn. 5 Azs 383/2019 bylo dětem ke dni rozhodování soudu 1, 7, 11 a 16 let a ve věci sp. zn. 5 Azs 404/2019 - 28 bylo dětem ke dni rozhodování Nejvyššího správního soudu 4 a 12 let. Nejvyšší správní soud tak má za to, že v posuzované věci se jedná o skutkově odlišný případ, v němž i při zohlednění zájmu nezletilé dcery na společném rodinném životě se stěžovatelem nepředstavuje správní vyhoštění stěžovatele nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny a s ohledem na okolnosti případu splňuje podmínky legitimacy a nezbytnosti. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. V posuzované věci navíc k odloučení stěžovatele a jeho dcery již došlo v průběhu vazby a výkonu trestu odnětí svobody stěžovatele, tj. od 13. 5. 2014 do 13. 5. 2018. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že jeho nucené vycestování by představovalo zcela nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života jeho nezletilé dcery.

[26] K poukazu stěžovatele na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte lze uvést, že zdejší soud již vyslovil, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu v nedávné judikatuře zásadní význam. Nikoli však v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale především z hlediska procesního, kdy je třeba posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Při poměrování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) „je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi

původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam“ (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, a v něm uvedená judikatura ESLP). V posuzované věci však podle Nejvyššího správního soudu převažuje zájem státu na zajištění veřejného pořádku s ohledem na kriminální historii stěžovatele, a také na tom aby byl ukončen neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že čl. 9 odst. 4 Úmluvy o právech dítěte počítá se situací, kdy dojde k odloučení dítěte od rodiče v důsledku deportace.

[27] Maximální délka správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců činí 5 let. Stěžovateli uložené správní vyhoštění v délce 1 roku uložené stěžovateli nepovažuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za excesivní, neboť bylo uloženo na dolním rozmezí zákonem stanovené doby a odpovídá okolnostem případu. Ke stěžovatelem zmíněným rodinným vazbám Nejvyšší správní soud uvádí, že byly správními orgány náležitě zohledněny. Procesní aktivitu stěžovatele při snaze legalizovat svůj pobyt a stěžovatelem namítanou skutečnost, že délka jeho nelegálního pobytu činila pouze 5 dnů, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přesvědčivou argumentaci ve prospěch stěžovatele svědčící o nepřiměřené délce správního vyhoštění. Lze zopakovat, že stěžovatel v minulosti nerespektoval povinnosti uložené mu správními rozhodnutími a zákonem o pobytu cizinců - stěžovateli bylo dne 12. 3. 2016 zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Po propuštění z výkonu trestu dne 13. 5. 2018 nesplnil svou povinnost dle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců dostavit se první pracovní den po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na policii. Na území České republiky pak pobýval od 14. 5. 2018 bez víza či platného oprávnění k pobytu. Na základě výše uvedeného byla rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019, č. j. KRPK-40543-87/ČJ-2018-190027, stěžovateli uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a byla mu stanovena doba k opuštění území České republiky do 50 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz. Stěžovatel však z území České republiky nevycestoval a nadále zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

[28] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotýčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek NSS ze dne 27. října 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a při stanovení délky správního vyhoštění nepochybily, jelikož vzaly v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.

[29] S ohledem na výše uvedené závěry soud konstatuje, že poukaz stěžovatele na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 174/2014 není přiléhavý, neboť v tomto rozsudku se jednalo o situaci, kdy uložené správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele. Stejně tomu je v případě odkazu stěžovatele na rozsudek sp. zn. 3 Azs 240/2014,

pokračování

v němž se jednalo o situaci, kdy správní orgány nedostatečně uvážily o intenzitě zásahy správního vyhoštění do soukromého, resp. rodinného života žalobkyně.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu